ANUNȚURI

• În această săptămână, familia pr. Bogdan și a pre. Daniela de la Criscior s-a mărit cu gemenii **Efrem** și **Nectarie**, de acum fiind patru copilași – prilej de mare milostivire a lui Dumnezeu și de mai multă rugăciune din partea noastră.

• Zilele trecute ne-am luat rămas bun de la **Altarul de vară cel mic** (foto), loc de atâtea Sfinte Liturghii și de tămăduire prin Taina Spovedaniei. Platoul va deveni liber pentru Altarul cel mare de vară, iar foișorul a luat calea Școlii Sf. Nicolae, unde a fost amplasat în curte.

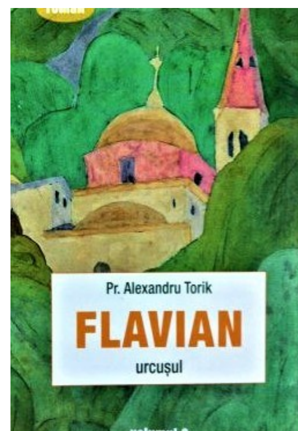
ȘTIRI

• **Nouă ierarhi la hramul Școlilor teologice**. Anul 2022 marchează împlinirea a 200 de ani de la înființarea Institutului Teologic din Arad, moment unic și extraordinar în acea epocă cu reverberații profunde până în zilele noastre. Manifestarea a debutat cu oficierea Sfintei Liturghii în Catedrala istorică a Aradului de prăznuirea Sf. Trei Ierarhi, de către IPS Timotei, Arhiepiscopul Aradului; PS Lucian, Episcopul Caransebeșului; PS Sofronie, Episcopul Oradiei; PS Nicodim, Episcopul Severinului și Strehaiei; PS Nestor, Episcopul Devei și Hunedoarei; PS Daniil, Episcopul Daciei Felix; PS Siluan, Episcopul Ortodox Român al Ungariei; PS Paisie Lugojanul, Episcop-vicar al Arhiepiscopiei Timișoarei și PS Emilian Crișanul, Episcop-vicar al Arhiepiscopiei Aradului (sursa: arhiepiscopiaaradului.ro)

• În urmă cu 97 de ani, în data de 4 februarie 1925, Sfântul Sinod s-a întrunit la București în ședință de lucru, unde a hotărât **înființarea Patriarhiei Ortodoxe Române.** Procesul prin care s-a ajuns la ridicarea în rang a Bisericii noastre a început imediat după Marea Unire din 1918, ideea de înființare a Patriarhiei Române fiind formulată pentru prima dată de Gheorghe Ciuhandu „în cadrul Congresului preoțimii ardelene de la Sibiu, în 1919”. (sursa: basilica.ro)

LIBRĂRIA LOGOS ne recomandă

Pr. Alexandru Torik - *FLAVIAN, vol. 3*

Autorul ne propune Ortodoxia autentică, trăită, perfect adaptată zilelor noastre și cu o largă adresabilitate, fiindcă aici se va putea regăsi oricine, fie el mai mult sau mai puțin inițiat în ale credinței: de la adultul care nu acceptă trecerea anilor la tinerii proaspăt căsătoriți, atrași în mrejele consumismului ce le dictează viața, și până la cei vârstnici care încă își mai caută calea spre Hristos. Istorisirea păstrează un echilibru perfect între narațiune alertă și meditație, suspans, extraordinar și firesc totodată, garantând lecturarea pe nerăsuflate.

Așteptăm întrebările, sugestiile și eventualele colaborări pe adresa revista.maximina@gmail.com sau la tel. 0734.194.372.
Mulțumim tuturor pentru rugăciuni și ajutor financiar.

Numărul 4 (LXXII) 6 februarie 2022

MaxiMina

Foaie ortodoxă pentru suflet

Cum a rânduit Dumnezeu SĂ FIM CA NEAM

Am uitat sau nici nu știm cum suntem ca români. Nu e vorba de naționalism, nici de mitologizare a istoriei, ci de nevoia, mai ales acum, de a ne (re)descoperi ca națiune. Acest lucru îl face ***PĂRINTELE STĂNILOAE****, într-un amplu studiu despre felul de a fi al poporului român. Poate aflând, ne vom sili să ne schimbăm și să ajungem așa cum ne-a rânduit Dumnezeu ca nație. Iată ce spune acest minunat mare teolog al nostru:*

Peste teritoriul poporului român au trecut multe popoare. Poporul român nu li s-a opus când treceau în întregime, fără intenții pan-imperialiste, fără a căuta să pună stăpânire pe teritoriul lui. Acestea până la urmă s-au întors în Orientul de unde plecaseră sau și-au găsit un nou spațiu, printre alte popoare, și s-au asimilat culturii occidentale.

Poporul român însă nu și-a părăsit niciodată teritoriul său. El n-a putut face aceasta în primul rând pentru că **aici s-a pomenit** din vremea formării identității sale lingvistice și spirituale geto-dacice, ba se poate spune că din vremuri imemoriale. Persistența poporului român în acest spațiu **corespunde unui anumit mod de a fi al lui**. El stă aici pentru că ființa lui s-a structurat ca **o ființă de graniță** între Orient și Occident. El nu poate deveni unilateral occidental sau unilateral oriental. Evreii, grecii, armenii se pot așeza în Occident fără să se piardă, pentru că au o simplitate specifică, ce a îmbrăcat peste ea simplitatea occidentală. Românii nu pot face aceasta fără pierderea ființei lor. Ei se mențin în complexitatea ființei lor numai prin acest spațiu-punte, așa cum anumiți pomi se mențin doar la răscruce de vânturi. Iar când emigrează, suferă de o nostalgie dureroasă, până când fiii lor se deznaționalizează în masa străină în care trăiesc. Românul „tânjește” între străini.

Din ambivalența oriental-occidentală a poporului român se explică

SF. CAEDMON - un Roman Melodul al Angliei

A trăit pe vremea când Anglia era încă ortodoxă (în secolul VII, fiind prăznuit în 11 februarie). Era un simplu păstor de oi de pe lângă o mănăstire de acolo. Într-una din zile au fost chemați toți viețuitorii să spună câte o cântare de laudă lui Dumnezeu. Bietul Caedmon a plecat rușinat de acolo, căci nu știa deloc să cânte. Însă primind smerirea cu liniște, Dumnezeu i-a făcut un dar care ne amintește de Sf. Roman Melodul: peste noapte a auzit versuri negrăite de slavă, cântate de un tânăr. Iar a doua zi, Sf. Caedmon a început și el să cânte și să compună cuvinte minunate, care s-au păstrat până azi, dând mărturie despre felul în care Dumnezeu îi ridică pe cei smeriți, căci Sf. Caedmon e considerat acum părintele poeziei britanice. În pag. 2 sunt câteva din versurile sale.

deschiderea lui pentru modurile de trai, pentru culturile şi limbile străine şi proverbiala lui înţelegere pentru toţi străinii. Alte popoare sunt încapsulate în modul lor unilateral de a fi, dar românii dovedesc o deschidere excepţională în toate laturile.

Identificarea românului cu spaţiul propriu naşte în el, atunci când este rupt de acest spaţiu, **dorul**, care este pentru el o adevărată boală. Dorul lui nu se referă numai la persoane, ci şi la locul, la satul lui. Dorul îl cheamă continuu să se întoarcă la spaţiul său originar. *„Mi-e dor de gardul vecinului"*, scrie o româncă emigrată în America.

El a constatat mai demult că spaţiul ţării sale este o unitate complexă, armonioasă şi generoasă de munţi, dealuri, văi, şesuri, holde, păduri, vii, grădini, care îl hrănesc, îl odihnesc, îl desfată.

Haide, pui de turturea,
De-mi arată cărarea,
Să mă duc în ţara mea,
Ţara mea e lapte dulce
Şi din ea nu m-aş mai duce.

Există **o corespondenţă între zâmbetul peisajului românesc şi zâmbetul feţei româneşti**: unul s-a imprimat în celălalt. Această umanizare a naturii în faţa românească nu are caracter panteist păgân, ci se resimte de viziunea personalistă şi liturgică a cosmosului din teologia Sf. Maxim Mărturisitorul (*în fond, este ceea ce a rânduit Dumnezeu să fie omul: Adam care pune nume tuturor animalelor ce se perindă prin faţa lui, descoperă astfel rostul fiecăruia; mântuirea omului priveşte mântuirea naturii întregi, căci el nu e rupt de ea, ci în comuniune cu toată creaţia lui Dumnezeu* – n.n.)

Gândirea religioasă a Occidentului nu are nicio referinţă la natură, ci este preocupată exclusiv de om. Raportul lor cu natura este unul aproape exclusiv economic, de exploatare. Grecii nu se simt prea ataşaţi de pământul lor pietros şi sărăcăcios, iar slavii atribuie naturii o forţă copleşitoare şi violentă. Românii însă trăiesc **relaţia cu natura ca pe o mare bucurie, ca pe un repaos şi o reconfortare**. Poate şi firea traco-latină, dar şi aşezarea departe de mărit şi ferit de uscăciune i-a dat o viaţă de seninătate, de odihnă, ferită de prea mari probleme de existenţă, ferită de sentimentul tragicului. **Zâmbetul, deşteptăciunea, bunătatea, frumuseţea sărbătorească** a unei armonii superioare sunt forţele caracteristice pe care românul le pune în luptă cu răul, de care se foloseşte pentru rezolvarea problemelor grele ale vieţii. Iar în lupta aceasta, **natura este de partea lui**, cu caii, cu păsările, cu albinele, cu furnicile ei (*este natura care ascultă de omul cel nou în Hristos, aşa cum asculta leul de Sf. Gherasim de la Iordan* – n.n.). Acestea, fără să aibă caracter de persoane, se simt bine în preajma omului bun şi-l slujesc cu bucurie. Animalele din curte se simt bine pentru că sunt iubite, chiar dacă săracul nu are destulă hrană pentru ele.

Noi nu suntem unilateral raţionalişti ca latinii sau ca grecii, şi nici unilateral mistici ca slavii sau ca popoarele asiatice, ci **unim luciditatea raţională cu sentimentul de taină prezentă în toate**, dar o taină luminoasă (*nu e acesta discernământul, echilibrul, calea de mijloc pe care le preţuiesc atât de mult Sfinţii Părinţi? Adică Dumnezeu le-a făcut darul românilor de a fi echilibraţi; trebuie doar să-l regăsim!* – n.n.). Trăirea tainei de către poporul nostru a pus o pecete de adâncime şi de graţie pe cuvintele noastre latine. Noi am transformat „conventia", termen oarecum juridic, în „**cuviinţă**", cuvânt de o delicateţe intraductibilă. Am transformat „dolorul" latin al durerii simple, în „**dorul**" în care durerea capătă dimensiuni veşnice şi intraductibile. (*Cuviinţa şi dorul erau felul de a fi al românului în primul rând faţă de Dumnezeu.* – n.n.)

Doamne, Dragostea Ta !

Sf. Caedmon

Doamne, să-Ţi dăruiesc aş vrea toate ce am,
Dar de nimic este aceasta,
Când negrăit mai mult mi-ai dăruit.
În faţa Ta cu mâini deşarte vin
Şi cu o inimă împuţinată,
Dar Tu spre mine mări de dragoste reverşi.

Doamne, cu fiecare dimineaţă
Dragostea Ta e alta, se-nnoieşte,
Iar noaptea o străbat
Căci Tu puternic eşti alăturea de mine,
Mă chemi să vin,
Dar neputinţa îmi cunoşti,
Deşi uşor Ţi-e jugul
Şi povara Ta uşoară.

Cântări de laudă Îţi aduc acum,
Însă ce sunt pe lângă a Ta strălucire?
Cu neputinţă mi-este să pricep
Cum Tu, Cel vechi de zile,
să mă numeşti, cu totul Te-ai smerit,
pe mine Fiul Tău, şi iarăşi
Prieten mi-ai zis mie.

O tâlcuire în duhul SCRIPTURII a basmului Albă ca Zăpada

A*lbă ca Zăpada* este o combinaţie între naraţiunea biblică din carte **Facerii** şi experienţa umană care a circulat înainte de tipar, în forma înţelepciunii orale. Eroina povestirii se naşte dintr-o criză, dintr-o opoziţie a mamei care se doreşte cea mai frumoasă, dar nu este. Primul element biblic este **invidia**: *„Şi a căutat Domnul spre Abel şi spre darurile lui, iar spre Cain şi spre darurile lui n-a căutat. Şi s-a întristat Cain tare şi faţa lui era posomorâtă."* Aceasta o află un copil de 3 ani, care va învăţa că invidia este aducătoare de moarte.

Povestea refuză să inoculeze naivitatea în mintea copiilor, pentru că naivitatea nu este o virtute, ci expresia unei conştiinţe imature. Copilul de 3 ani află că în grădina cea mai frumoasă este un şarpe, că în orice binecuvântare se ascunde, în lumea aceasta, şi un blestem. În poveste, rolul e jucat de mama vitregă. Lumea e un loc complicat, e o lume căzută, care nu mai seamănă cu Raiul de la început.

Apoi apare laitmotivul **singurătăţii** – Albă ca Zăpada este orfană, deci singură pe lume, ca noi toţi, de când nu-L mai avem pe Dumnezeu drept Tată (în Eden). Să ne oprim şi asupra numelui fetei. Ea este Albă ca Zăpada, adică cea pură, cea îmbrăcată în albul botezului sau în hainele albe ale Mântuitorului de pe Tabor. Este şi aici o simbolistică sacră.

Copiii află că eroina trebuie să parcurgă un drum (iniţiatic) prin pădurea întunecată (ca în *Infernul* lui Dante), în care va avea de înfruntat adversari. Care este această pădure? E **pădurea patimilor**! Astfel este zugrăvită viaţa pentru cei mici, să ştie de la început la ce să se aştepte.

Însă apare vânătorul, adică iubirea, care este plin de compasiune faţă de tânără şi nu poate să o omoare, după cum îi poruncise mama vitregă. Deci copiii află că în această viaţă grea, cea care ne salvează este iubirea.

Albă ca Zăpada este îndemnată să caute locul din pădure unde va fi în siguranţă, casa din luminiş, casa din lumină. Ea trebuie să iasă din casa ei şi să caute altceva, căci omul nu poate rămâne în condiţia căzută din Rai, ci trebuie să parcurgă drumul / urcuşul spre **Casa cea adevărată** – Împărăţia cerurilor.

Ajungând la căsuţa din pădure, fata descoperă şapte pitici, precum cele **şapte patimi** mari descrise în *Filocalie*. De altfel, unii pitici sunt afectaţi de slăbiciuni şi au nume în acest sens: Somnorosul, Morocănosul. În această căsuţă descoperim ambivalenţa naturii umane: candoare, dar şi patimi. Iar căutarea piticilor în adâncul pământului ne duce cu gândul la comoara cea ascunsă din Evanghelie.

Care este următoarea treaptă în urcuşul fetei? Ea trebuie să deretice casa, să o facă locuibilă. Iar pentru aceasta trebuie să înveţe sentimentul matern, să înveţe să aibă **inimă de mamă** pentru cei şapte pitici. Ceea ce trebuie să înveţe şi fiecare copil faţă de cei din jurul său.

Urmează **partea ispitirilor**. Piticii o avertizaseră pe Albă ca Zăpada să nu vorbească cu necunoscuţi, să nu se încreadă în oricine. De aici copiii află că răul poate îmbrăca multe forme şi că trebuie să fie cu băgare de seamă la ce li se oferă, să-şi dezvolte simţul discernământului, despre care vorbesc atât Sf. Scriptură, cât şi Sf. Părinţi. Apoi fata este ispitită. De trei ori, precum Mântuitorul.

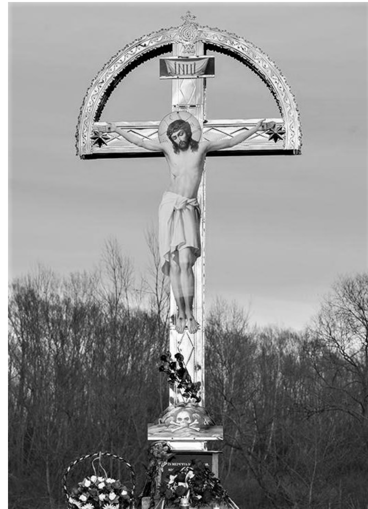
Acum aflăm care este dorinţa Albei: să iubească şi să fie iubită. Iar pentru că dorinţa este atât de importantă, vrăjmaşul o ghiceşte şi atunci te joacă – îţi dă mere otrăvite. Răutatea mamei vitrege este însoţită şi de minciună şi crimă. E un lanţ al dezordinii morale, una o atrage pe cealaltă.

Din ce cauză cade fata? Din cauza aceluiaşi păcat, ca al lui Adam – **neascultarea**. Dumnezeu i-a spus să nu guste din fructul cunoştinţei binelui şi răului. Piticii i-au spus fetei să nu vorbească cu cei pe care nu-i cunoaşte. Or, ea nu ascultă. Copiii trebuie să înveţe să asculte de cei mari, de cei înţelepţi şi trecuţi prin viaţă. Discernământul nu se dobândeşte de unul singur, ci ascultând de o călăuză.

Albă ca Zăpada moare, mâncând mărul, iar acum apare **prinţul salvator**, precum Mântuitorul a venit şi ne-a scos din ghearele morţii din iubire pentru noi. Primăvara, ca renaştere, însoţeşte pe cei doi.

(*text preluat din comentariile teologului Mihail Neamţu*)

Crucea Bucovinei

NOAPTEA PĂTIMIRII de la LUNCA

Mărturia scrisă a unui contemporan al evenimentului

Starea morală a populației (gospodarilor) se înrăutățea pe zi ce trece. Fiecare căuta să scape și să fugă în România. Persecuțiile, intrigile se întețeau din zi în zi. Țăranul, lăsându-și gospodăria, soția și copiii, lua drumul pribegiei, mai ales acei care erau de nuanțe naționaliste. Unii au trecut granița în toamna anului 1940, însă cei mai mulți au căutat să treacă în lunile ianuarie și februarie 1941.

Tinerii băieți au fost chemați la primărie și li s-a spus că vor fi luați în armată și duși departe în Rusia, unde vor face stagiul militar. Tot așa și fetele și tinerii gospodari vor fi duși la lucru în Rusia. Văzând aceasta, tot tineretul se sfătuiește și se hotărăște să treacă în România.

În seara de 6 februarie 1941, pe un ger și viscol mare, un număr de 370 persoane din Buda, Mahala și Cotul Oștitei, au pornit să treacă Prutul în România. Adunarea a fost pe malul Prutului. Acolo, după multă așteptare, ne-am strâns cam multișori, cam prea mulți pentru scopul în care e-ram adunați. Erau din Horecea cam 15, din Ostrița cam 15, din Buda vreo 10, din Coteni vreo 20-25, iar restul, ca la 300 persoane, din Mahala. Erau bărbați în vârstă de 30-40 ani și mulți tineri, ba chiar și câțiva copii de 16-18 ani. Am așteptat să ne vie o iscoadă, după cum a fost înțelegerea, care să ne conducă înspre granița românească, dar fuseserăm trdădați.

În sfârșit, văzând că nu mai vine nimeni, am plecat singuri cu nădejdea în Dumnezeu și cu cele 30 arme, 25 revolvere, 8 grenade și o pușcaș mitralieră ce o aveam cu noi. Am luat-o spre malul Prutului în jos, mergând până la vale de Tureni Mamornița, pe unde am trecut Prutul si am luat-o razna spre Herța. Aproape de orășel, câțiva dintre noi au distrus sârmele de telefon. Am poposit ceva, mâncând care ce avea, și apoi pe sub Herța ne-am apropiat pe lângă comuna Lunca de Prut.

Dar, dacă nu-i noroc nu-i, căci numai după câțiva pași am auzit cu groază împușcături de mitralieră. Conducător nu aveam și nefiind nici unul dintre noi care să cunoască terenul și mai ales granița, am rămas toți năuci. Nu știam încotro s-o luăm.

Grănicerii ruși ne-au simțit și trăgeau cu mitralierele în plin. Pentru a putea nimeri mai bine prada, aruncau rachete, iar câinii dresați s-au repezit asupra noastră. După ce coloana a ignorat somația, sovieticii au tras în plin cu mitraliere, în continuu, secerându-i. Supraviețuitorii au fost urmăriți de cavaleriști și spintecați cu sabia. După masacru răniții au fost legați de cozile cailor și târâți până la 5 gropi comune săpate dinainte, unde au fost îngropați, unii fiind în viață încă: bătrâni, femei, copii, sugari – vii, morți sau muribunzi. Două zile și două nopți s-a mișcat pământul în acele gropi, până toți și-au dat duhul.

Undeva la vale se mai auzea Prutul, în partea care fiind mai repede nu înghețase. O parte dintre noi, printre care am fost și eu, am trecut de partea dreaptă a Prutului, trecând astfel frontiera. În fuga noastră nebună cădeam uneori în gropi adânci, din care anevoie ieșeam, pierzând astfel tot ce aveam cu noi.

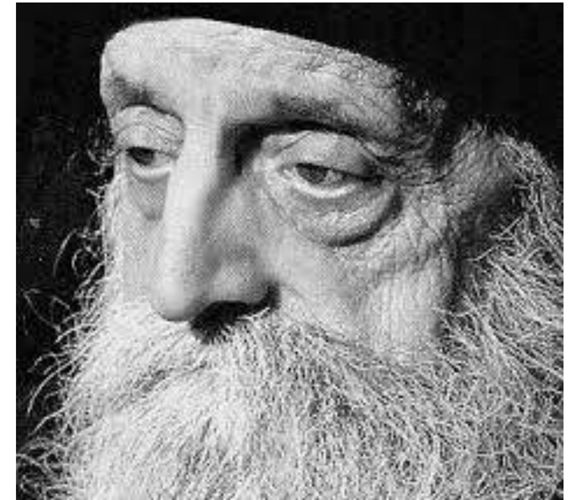
Ne-am dat seama că suntem pe drumul cel bun, când am ajuns la primul gard de sârmă ghimpată. Acest gard, foarte înalt pentru puterile noastre, l-am trecut greu. Am trecut apoi încă două și în sfârșit, îngroziți și înnebuniți de frică, am auzit o voce caldă de soldat român: „Vino încoace, frate!". Era un grănicer român. Am mai făcut un salt, căci ne ajungeau câinii rușilor din urmă, și am trecut frontiera ajungând pe pământul nostru sfânt al României. Eram străini în țară la noi, dar mulțumiți că am scăpat de cizma bolșevică și steaua lui Stalin.

La reîntoarcerea românilor în 1941 s-au făcut cercetări în zona masacrului, dar nu s-a mai putut găsi decât o singură groapă cu 107 persoane. Unii dintre morți zăceau îmbrățișați. Din cauza ploilor mari, Prutul s-a revărsat și a înnămolit terenul cu celelalte două gropi comune, peste care au crescut bălării și nu au mai putut fi găsite. Cei 107 tineri dezgropați în iarna anului 1941/42 au fost aduși acasă de către mahaleni cu săniile și depuși în curtea bisericii, unde s-a făcut slujba religioasă, apoi au fost așezați creștinește în cimitir.

Urmașii sfinților

Părintele NECTARIE VITALIS

Cel care îi datorează viața Sfântului Nectarie

Părintele Nectarie s-a născut în anul 1930 (la 10 ani după adormirea Sf. Nectarie) din părinți evlavioși. Era al șaisprezecelea copil din cei șaptesprezece, cu care Dumnezeu binecuvântase casa lor. La vârsta de 15 ani a vizitat împreună cu alți închinători Mănăstirea „Sfânta Treime" din Eghina, unde a primit încredințare de la Sf. Nectarie că avea să devină preot, după cum el însuși povestea.

„În 1944, am mers la mormântul **Sfântului Nectarie în Eghina**, am îngenunchiat și m-am rugat îndelung. Apoi cu glasul și gândirea mea de copil am spus:

- *Sfinte Nectarie, ca să te cred că ești Sfânt, te rog să îmi spui: Voi deveni preot sau nu...?* După câteva clipe, în timp ce stăteam cu capul plecat pe marmura rece, am auzit un glas care mi-a spus:

- *Vei deveni! Și vei primi chiar numele meu!"*

Și iată că ceea ce a spus atunci, a devenit realitate. Hirotonit preot în anul 1960, a slujit mai întâi în cartierul Pireu al Atenei. Din 1965, din cauza problemelor de sănătate, i s-a recomandat de către doctori să caute o regiune mai puțin poluată și să se mute acolo. Astfel, a ajuns să slujească în Biserica „Sfinții Împărați Constantin și Elena" din Kamariza.

Încă din primele zile în care a ajuns aici, părintele Nectarie a început să primească în vis vizita Sfântului Nectarie, care-i spunea că, în viață fiind, își dorise să locuiască aici. De aceea îl ruga să ridice în cinstea sa un mic paraclis. Fără să stea pe gânduri, părintele Nectarie a ridicat în cea mai frumoasă zonă a satului un mic paraclis cu hramul Sf. Nectarie.

Între timp însă, mulțimea închinătorilor care venea să se închine la acest sfânt locaș devenise atât de mare, încât a hotărât să construiască o nouă biserică, mai încăpătoare.

În 1980, după zilele încărcate de sărbătorile Crăciunului și Epifaniei, simțind o mare slăbiciune, părintele a hotărât să meargă la medic, care i-a spus că are cancer la plămâni și că nu mai are de trăit mai mult de două luni și jumătate. În acest context dramatic, părintele i-a cerut Sfântului Nectarie să-l lase măcar să termine biserica, să slujească doar o Sfântă Liturghie și după aceea poate să moară liniștit.

Într-o zi, pe când se afla în biserică, părintele Nectarie Vitalis a avut parte de un oaspete neașteptat: Sfântul Nectarie. La sfârșitul întâlnirii, Sfântul Ierarh din Eghina l-a încredințat:

- *O, copilul meu, Nectarie, nu te mai supăra atât. Este doar o încercare. Te vei face bine și se va auzi aceasta în toată lumea*! Apoi, deși ușa era închisă, s-a făcut nevăzut.

Cu toate acestea, starea sănătății părintelui Nectarie nu s-a ameliorat. Au urmat două luni de dureri îngrozitoare. În sfârșit, a sosit ziua de 2 iunie 1980, zi în care era programat pentru operație la spitalul „Sfântul Sava". Imediat după anestezie, părintele Nectarie a auzit o voce groasă, bărbătească, care i-a spus:

- *Eu sunt Sfântul Nectarie și m-am coborât acum de la Tronul lui Dumnezeu, ca să îți aduc un mesaj de la Mântuitorul Hristos și anume că nu îi vom lăsa să te opereze. Te vei face bine, copilul meu, se va petrece minunea și se va afla în lumea întreagă*!

După trezirea din anestezie, unul dintre doctori i-a spus:

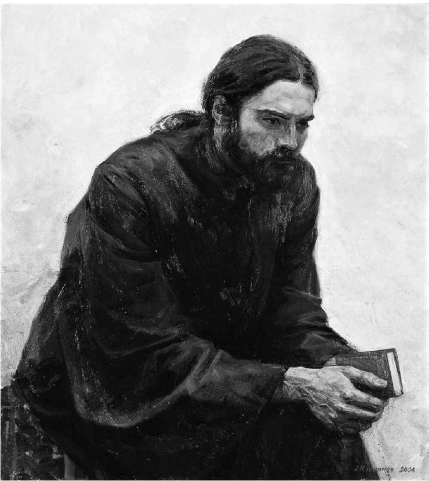
- *Nu te neliniști! Sfântul Nectarie nu ne-a lăsat să te operăm! Mai înainte de a te opera, a venit profesorul și te-a mai consultat o dată cu atenție. Ți-a introdus pe căile respiratorii un instrument special de investigare și a constatat că tumorile canceroase pe care le aveai și apăreau pe radiografie au dispărut între timp. Nu mai ai nevoie, deci, de operație. Deja nu mai ai cancer. Să te rogi, deci, de aici înainte și pentru noi toți cei de aici!*

Vestea s-a răspândit pretutindeni. Erau foarte mulți cunoscuți care așteptau cu înfrigurare rezultatul operației. În satul părintelui, clopotele au început să bată în ritm de mare sărbătoare. Îndată după întoarcerea acasă, a fost săvârșită o slujbă de mulțumire către Dumnezeu și către Sfântul Nectarie.

A urmat apoi o perioadă de refacere a sănătății, după care părintele Nectarie s-a apucat din nou să lucreze la ridicarea bisericii. Cu ajutorul lui Dumnezeu și al Sfântului Nectarie, părintele a terminat biserica și, deși ceruse de la Sfântul să săvârșească măcar o Sfântă Liturghie în noua biserică, a trăit încă aproape 38 de ani. Cuviosul Nectarie Vitalis a trecut la Domnul în ziua de 8 februarie 2018. Din înregistrările video de la înmormântare se vede clar cum mâna Cuviosului Nectarie Vitalis se mișcă foarte ușor, în semn de binecuvântare, ceea ce este neobișnuit pentru cei adormiți, care înțepenesc. Nici trupul nu și-a schimbat culoarea și arăta ca și cum ar dormi.

Să avem rugăciunile lui!

I.G.

Lucrarea noastră în anul 2022

IZVOARELE *râului*

2. Curvia

Despre lupta cu această patimă vorbesc toți Sfinții Părinți. Este una din luptele care se dă cel mai puternic în zilele noastre. Dar iată că tot acum s-au ridicat și biruitorii. Unul dintre aceștia este iubitul nostru Sfânt Iosif Isihastul. Dar mai sunt și alți sfinți lăsați de Dumnezeu ca ajutor în acest război: **Sfintele Cuvioase Maria Egipteanca, Pelaghia și Taisia, Sf. Moise Ungurul, Sf. Muceniță Tomaida**. Dar mai ales **Maica Domnului**. Iată mărturia Sf. Iosif despre aceasta.

Gheron Iosif - cel care a biruit patima curviei

Bătrânul Iosif Isihastul a fost războit mult de dracul desfrânării:

„Aveam o deplină cunoaștere a războiului și de aceea mă nevoiam cu asprime. Iar atunci când ajungeam la limită, Harul mă întărea și iarăși începeam. Dar odată cu trecerea timpului, războiul devenea tot mai aspru și aproape neîncetat."

Atunci Părintele Iosif a scos din chilia sa patul de lemn și și-a făcut un scaun de lemn, ca un fotoliu, pentru a-și sprijini mâinile. În acesta a stat și a privegheat opt ani de zile, timp cât a durat războiul trupului:

„Fiindcă războiul nu înceta, nu am încetat nici eu să mă împotrivesc prin nevoință aspră și mai ales prin priveghere, căci nicio altă reapătimire nu usucă patimile ca privegherea și bătaia binefăcătoare. Plângeam, suspinam, mă rugam Maicii Domnului, care de multe ori m-a mângâiat, dar nicio ușurare nu simțeam. Războiul înceta pentru puțin ca să răsuflu, iar apoi începea cu și mai multă tărie. Numai în rugăciune găseam mângâiere".

„Îmi loveam atât de mult trupul cu bastonul, încât de la jumătate în jos eram vânăt de bătaie, dar războiul nu ceda deloc. Mă rugam neîncetat lui Hristos și Preacuratei Sale Maici, către care de la început am avut o deosebită evlavie și dragoste. Stăpâna mea, Stăpâna mea! strigam cu durere, Tu care ești păzitoarea celor ce trăiesc în feciorie, cunoști că niciodată nu am iubit păcatul trupesc, ci după ce L-am cunoscut pe Fiul Tău, am hotărât să dobândesc curăția desăvârșită, atât cât îi e cu putință omului. De ce atunci atâta silă din partea dracilor?"

Atunci însă a venit și bucuria marii biruințe împotriva diavolului. Bătrânul Iosif spunea:

„Odată pe când eram descurajat din pricina ispitelor, m-am dus în chilia mea, am închis ușa și m-am așezat pe un scăunel pentru a rosti Rugăciunea. Începusem să mă liniștesc, când deodată am auzit cum se deschide ușa, dar nu m-am mișcat. Îndată am simțit că cineva mă îndemna spre pofta trupească. Când am deschis ochii, ce să văd? Era duhul necurat al desfrânării! Arăta așa cum îl descriu Părinții, cu un cap pleșuv și murdar ce avea două coarne mici și drepte, cu o față palidă, cu ochii rotunzi și roșii, plini de viclenie, și cu trupul murdar, acoperit de fire de porc sălbatic.

Atunci m-am năpustit asupra lui cu toată puterea mea, dar firește, era cu neputință să-l pot ține. În palme mi-a rămas numai senzația părului și duhoare de pucioasă și de nori, care s-a răspândit în tot locul acela.

Din acea clipă, cu Harul lui Hristos și al Maicii Sale, m-am ușurat de greutatea acestui război, au încetat cu desăvârșire gândurile necurate, iar eu mă simțeam ca un copil mic, fără să mă mai lupte această patimă. Atunci am cântat cântarea de biruință a Proorocului Moise: *Să cântăm Domnului, căci cu slavă S-a preaslăvit! Pe cal și pe călăreț în mare i-a aruncat!"*

Despre bucuria biruinței după o luptă crâncenă cu patima curviei vorbește și ***Sf. Isidor Pelusiotul****, cel prăznuit acum câteva zile:*

„Cel care învinge permanent patimile turbate ale trupului simte o veselie izvorâtă din izbânzi și o bucurie ce-l face să uite de eforturile pe care le-a făcut."

Pune înaintea Domnului slăbiciunea firii tale, recunoscând întru toate neputința proprie, și vei lua darul neprihănirii pe nesimțite. (*Avva Isaia*)

Istoria Cărților Sfinte

EVANGHELIA de la Marcu (1)

Mai întâi să aflăm câte ceva despre **autorul Evangheliei**. Una din mărturiile veacului II scrie: *„Marcu, care era tălmaciul lui Petru, a scris corect, dar cu toate acestea fără rânduială, tot ce-și aducea aminte că s-ar fi spus ori ar fi fost săvârșit de către Domnul. Căci el nu auzise nici nu însoțise personal pe Domnul, ci doar a însoțit mai târziu pe Petru*". Sf. Apostol Petru joacă, într-adevăr, un mare rol în Evanghelia de la Marcu. În scena în care Mântuitorul îl mustră sever pe Petru pentru reacția sa la vestirea Patimilor sau în cea a Schimbării la față, avem impresia clară că istorisirea o face un martor direct al evenimentelor.

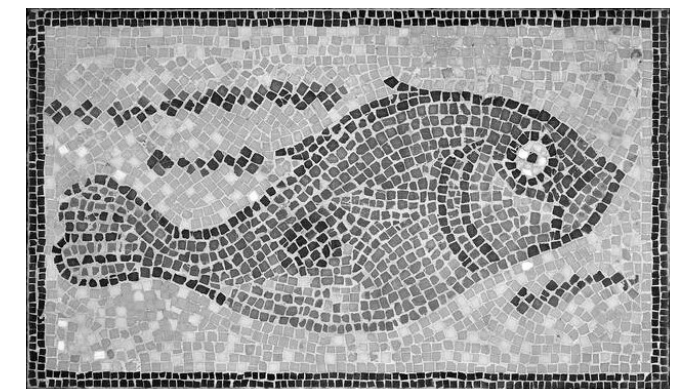
Mulți comentatori văd pe Sf. Marcu în **purtătorul urciorului cu apă**, care așteaptă pe Petru și pe Ioan la poarta dinspre Betania a Ierusalimului și-i conduce apoi în casa aleasă de Domnul pentru Cina cea de Taină. Cu mai multă siguranță am putea vedea pe Marcu în **tânărul** care mergea după Domnul în noaptea în care El a fost prins (Mc 14, 51- 52). Faptul că acest episod este reținut numai în Evanghelia a doua constituie un temei foarte puternic în favoarea acestei identificări.

Faptele Apostolilor se referă de șase ori la acest ucenic, care este numit când „**Ioan, cel numit Marcu**", când „Ioan", când „Marcu". În toate aceste cazuri este vorba de aceeași persoană, adică de tânărul ucenic a cărui mamă, probabil văduvă (deoarece nu se face referire și la soțul ei), **își pusese casa la dispoziția tinerei Biserici din Ierusalim**, acolo adunându-se în mod obișnuit credincioșii creștini. Era vorba de o familie bogată, care avea nu numai o casă destul de spațioasă, ci și cel puțin o slujnică, pe Rodi. În Coloseni 4, 10 mai apare un indiciu important în ce-l privește pe Marcu: el este numit „vărul lui Barnaba".

Sf. Petru îl menționează și el pe Marcu, în prima sa Epistolă: „Biserica cea aleasă din Babilon și Marcu, fiul meu, vă îmbrățișează". Marcu era „fiul" Apostolului deoarece acesta îl va fi botezat. Un istoric din sec. IV îl amintește și el: *„Despre acest Marcu se spune că a fost cel dintâi trimis să predice Evanghelia în Egipt, așa cum a compus-o, și tot el a întemeiat acolo primele Biserici.*"

Artă creștină

Simboluri din primele veacuri PEȘTELE (1)

Primele imagini folosite de creștini sunt cele simbolice, de tip imagine-semn pentru redarea esențialului și o înțelegere rapidă. Peștele este unul dintre cele mai vechi simboluri ale Mântuitorului Iisus Hristos. La evrei simboliza „apa vie"; să ne amintim de proorocul Iona care a stat trei zile în pântecele chitului. La greci și latini peștele prin excelență era *delfinul*, cel care salvează naufragiații și îi duce pe spinarea sa, sănătoși la mal. Creștinii au preluat ușor simbolul peștelui, deoarece Iisus Hristos este Dumnezeu Care a venit pe lume, s-a întrupat, a pătimit, a murit și a înviat pentru a le arăta oamenilor calea mântuirii. Iisus Hristos este Mântuitorul sufletelor celor „naufragiați" și la celor care și-au pus nădejdea în El.

Literele grecești care formează cuvântul pește **IHTYS,** reprezintă acronimul de la „Iisus Hristos Theou Yios Sotir", adică „Iisus Hristos Fiul Dumnezeului Mântuitor". Această sintagmă este, într-un fel, rezumatul doctrinei creștine și este prima mărturisire de credință a creștinilor. Ei purtau la gât peștișori din sidef sau metal, cu inscripția „fie mântuirea ta!". În unele cazuri peștele apare reprezentat pe mozaicuri într-un coș, amintind de minunea înmulțirii pâinilor și a peștilor (cine a fost în Țara Sfântă a văzut la Tabgha acest mozaic).